

problemet med den indsmugling, der finder sted.

Vi mener ikke, at det skal være et EU-instrument, som på vegne af os tager initiativ til at bekæmpe den kriminalitet. Det gør vi bedre selv i samarbejde med de lande, hvor problemet opstår. Samtidig finder vi heller ikke, at der er noget som helst galt i, at der opretholdes en grænsekontrol. Vi ser ikke noget som helst odiøst i, at man har mulighed for at tjekke de folk, som kommer til Danmark fra de øvrige lande. Vi synes i bund og grund, at det kendetegner et selvstændigt, suverænt land, at det har den mulighed.

Af nævnte årsager støtter vi hverken Schengensamarbejdet eller Europol og kan derfor støtte Enhedslistens forslag.

Keld Albrechtsen (EL):

Må jeg allerførst sige tak til SF og Dansk Folkeparti for modtagelsen af forslaget.

Man kan undre sig lidt over den ordførertale, som Fremskridtspartiet holdt her i dag. Der er tilsyneladende tale om et ret dybt holdnings-skifte hos Fremskridtspartiet, og det er jo ærgerligt.

Flertallet – regeringen, Venstre og De Konservative – har afvist forslaget, men egentlig med to vidt forskellige begrundelser. Fra især Venstres side lægger man ikke skjul på – hr. Kristian Thulesen Dahl har allerede været inde på det – at man klart ser det her som forløberen for Unionens retlige og politimæssige opbygning, og at det hele til syvende og sidst havner i det, man kalder søjle 1, altså den direkte overnationale union.

Jeg er enig med Venstre i, at det er i den retning, tingene bevæger sig. Det er sigt punktet, og kansler Kohl gav i sin tid klart udtryk for den målsætning, at han stiledede mod et unionspoliti med det amerikanske FBI som forbillede. Så Venstre og Enhedslisten er altså enige, kan man sige, om, hvad det her faktisk handler om, men vi drager selvfølgelig nøjagtig den modsatte konklusion af sagen.

Men jeg hæftede mig ved, at regeringen har en anden argumentation. Regeringen klamrer sig til teorien om, at det her er mellemstatsligt, og samtidig benytter regeringspartierne enhver anledning til at påstå, at vi, der er imod Schengensamarbejdet og Europol, ikke er tilhængere af mellemstatsligt politisamarbejde. Fru Anne Bastrup og hr. Kristian Thulesen Dahl har allerede klart dementeret den opfattelse. De, der i

denne sal er modstandere af det her, er det, fordi det er forløberen for unionspolitiet, ikke fordi de er modstandere af mellemstatsligt samarbejde, heller ikke af løsning af problemer med f.eks. narkokriminalitet. Men vi er modstandere af, at der på længere sigt opbygges en overnational politimyndighed, og vi er modstandere af, at der nu – og det ligger allerede i Europokonventionen, som den foreligger – opbygges en politisk efterretningsstjeneste med det erklærede mål at beskæftige sig med terrorisme, men ud fra et terrorismebegreb, som ikke kan klarlægges, som vi ikke nøjagtigt kan få at vide hvad indebærer, og som altså bliver en politisk efterretningsstjeneste. Når vi sammenholder det med Schengenaf-talen, er vi på vej ind i det, man mest præcist kunne betegne som overvågningssamfundet.

Det hævdes ofte fra regeringspartierne side og også af de øvrige nordiske regeringer, at der i virkeligheden ikke er nogen forskel mellem Schengensamarbejdet og den nordiske pasunion. Der er i virkeligheden bare tale om, at Schengensamarbejdet er en slags udvidelse af principperne i den nordiske pasunion. Intet kunne være mere forkert.

Den nordiske pasunion bygger på en retstatsopfattelse, hvor individets retssikkerhed står i centrum. Schengensamarbejdet bygger på en helt anden statsopfattelse, hvor det er hensynet til statens såkaldte sikkerhed – med hensyn til overvågning og kriminalitetsbekæmpelse osv. – som går forud for individets retsbeskyttelse. Det er for mig utrolig væsentligt at klargøre og synliggøre denne fundamentale forskel i synet på forholdet mellem stat og individ, hvor den nordiske opfattelse altid har været den, at det var individets retsbeskyttelse, individets frihed, som var formålet med det hele, og at i det omfang man havde et politisamarbejde, var det først og fremmest for at sikre dette grundlag.

Det giver sig også udslag, når man så ser på de konkrete bestemmelser i Schengensamarbejdet. Der har man f.eks. det, som fru Anne Bastrup var inde på: »hot pursuit«, som det kaldes, altså forfølgelse over grænserne, hvor tysk politi en dag får adgang til at lave politiarbejde i Danmark. Men endnu værre er det måske, at Schengenkonventionen også indeholder bestemmelser om det, man kalder diskret overvågning. Det, vi altså vil komme til opleve, hvis vi kommer ind i Schengen, er, at vi går fra en situation med grænsekontrol til en situation, hvor kontrollen flyttes ind i landet. Kontrollen